

не арменецъ, а европеецъ. Деказъ съветвалъ да се обърнатъ и къмъ членоветъ на Цариградската конференция, заседаваща тогава, „и отъ която всички очакваме — казалъ той — нѣщо добро“.

Тиеръ се изказалъ откровенно противъ тѣзи нови княжества, които сж основани и които съществуватъ за безпокойство на великитъ европейски държави. Той е противъ войната—защото знае що е тя: „грамада развалини“. Но ако Русия я почне, изхода за българитъ ще бжде добъръ. Сигурно тозъ пътъ Турция ще бжде сами. Той иска да се подобри участъта на българитъ но не иска война.

Гамбета казалъ, че е пжтувалъ презъ България, ценилъ я и съчувствувалъ ѝ, но той, като Тиеръ, желае миролюбиво разрешение на въпроса. Той прибавилъ, че колкото чувалъ, Русия се готви за война, но той все се надѣва, че на конференцията въ Цариградъ ще се постигне нѣщо добро. Наистина, днесъ нѣма Европа, защото нѣма Франция, но втора Кримска война е невъзможна.

Отъ Парижъ делегатитъ се отправятъ за Римъ. На 22 ноемврий (4 декемрий) тѣ сж представили мемоара на министъръ-председателя стария Де претисъ. Откакъ изслушалъ изложението на делегатитъ, той имъ отговорилъ, че Италия не може да се оглася освенъ съчувствено къмъ всички страждущи народи и че особено тя съчувствува на България. Италианското правителство заляга всячески за едно действително подобрение участъта на българитъ.

Меллагари, министъръ на външнитъ работи (23 ноемврий, 5 дек.), добродушно заявилъ, че наистина Италия съчувствува искрено на българския народъ, че счита за своя длъжностъ да му помогне, за да се слобие и той съ такава свобода, каквато иматъ съседитъ му—румъни, гърци и сърби.

Берлинъ (1 — 6) делегатитъ посетили, преди да идатъ въ Петербургъ, а Виена, следъ Петербургъ—Москва (24 дек.).

Въ Берлинъ най-напредъ тѣ се представили на министра на външнитъ работи Бюловъ, който ги приелъ и имъ говорилъ и отъ името на князь Бисмаркъ. Последниятъ най-напредъ се извинилъ, чрезъ д-ръ Бюшъ, че билъ малко неразположенъ и много заетъ. Бюловъ билъ много любезенъ, изслушалъ ги съ голѣмо внимание, увѣрилъ ги, че германското правителство и самиятъ императоръ Вилхелмъ I взематъ живо участие за подобрение участъта на християнскитъ народонаселения, че въ Берлинъ очакватъ едно подобрение отъ Цариградската конференция и че Германия е съ България и въ кръга на дипломатическитъ и по-